

Májová

Ten název stopětky je vlastně trochu klamavý. Bylo to poslední den v dubnu, kdy se u nás v obci stavěla májka. V parku – máme tady krásný, spíš městský park plný starých lip, tedy v parku se procházeli lidé a posedávaly děti, nebo se projížděly na kolech a koloběžkách. Na břehu staré požární nádrže Louže se peklo prasátko a točilo pivo, limonády pro děti byly zdarma. Byla zde také připravená hranice, spíš na buřty, než na upalování čarodějnic. A pod party stanem seděl postarší člověk se samohrajkou a na ní dokázal zahrát všechno. Repertoár měl od Bacha po Vlacha, ale troufnul si na Ewu Farnou a její Mám boky jako skříň; v jeho silně nezúčastněném podání to byl zážitek vskutku nezapomenutelný.

Ale to vlastně vůbec nebylo podstatné. Lidi se bavili, popocházeli a posedávali pospolu, a když se stavěla májka za pomoci dobrovolných hasičů z okolních obcí, šli jsme se všichni podívat a s napětím jsme sledovali, jak se májka, podepírána žebříky, pomalu zvedá.

Zdravili jsme se s novými sousedy. Usmívali se na nás, ale protože do jejich světa zatím nijak nepatříme, nevšimli si nás a bavili se po svém. Nám to tak vyhovovalo. Seděli jsme na lavičce v lipovém polostínu a sledovali, jak fortelně místní chlapi přikládají pod rožeň, jak okrajují nejdřív kůži a pak i kusy upečeného masa. Jak točí pivo a nalévají víno. Pozorovali jsme děti, jak běhají mezi dospělými a chodí si pro limonády.

Ze všech účastníků slavnosti vyzařovala taková jistota a ukotvenost, až mě píchlo u srdce. Jednak smutně, protože mi odjakživa chybějí půdy a sklepy plné pokladů po předcích. Naše rodina, přivlátá kdysi do nejsevernějších Sudet z Českomoravské vrchoviny a České Sibiře, nic takového neměla a nemá, a jsem si jistá, že je to v nás všech jako velký šrám. Ale taky mi to udělalo dobře.

Že jsem na místě, kde spolu lidé dokážou mluvit. Nebo jen tak sedět, mlčet, pozorovat. Fascinovalo mě, že nikdo z nich, ani ti mladí, nežmoulal v ruce mobil a nezíral do něj. Lidi se dívali na sebe. Byli přítomni. Uživali si tady a teď všemi smysly, stejně jako si podobné chvíle užívali jejich předci. Ten řetěz generací jsem cítila skoro hmatatelně. Provázanost mezi lidmi a provázanost k půdě. A také přizpůsobení se rytmu, který udává příroda během roku, podvolení se kalendářnímu cyklu, který káže konat v určený čas tak, jako konali předci už od pradávna.

Žádné klipové stříhy, zvraty a záblesky, nýbrž poklid a kontinuita. Jiné vnímání času. Cítila jsem to já a cítil to i Vašek.

Když jsme se za soumraku vraceli teď pár kroků domů, zašli jsme nejdřív na náš pozemek, ze kterého se snažíme vybudovat zahradu. Potěšilo mě, že tam Vašek zamířil sám; něco se změnilo. Chodili jsme v šeru sem a tam a ukazovali si, co kde uděláme a zasadíme. Jak se ukotvíme.

Je mi jasné, že tu budeme provždy jen náplava a že pro naše děti toto místo žádný význam nemá a mít nebude, ovšem pro naše vnoučata snad ano. Alespoň se o to budu snažit.

A na příští stavění májky je určitě pozvu.

Vyšlo na Zvířetníku 8. 5. 2018

http://neviditelnypes.lidovky.cz/staveni-majky-0du-/p_zviretnik.aspx?c=A180507_212707_p_zviretnik_kosa

{fshare}